

אני טלפוניסטית במטה הגדוד. אומר רים פעם, כשהיתה מלחמה, זו היתה עבודה קשה, אבל היום, היום זה פשוט העונג.

טר... טר... טר...
"הלו — כן", אני אומרת בקול יבש רשמי, — "כן, פה מטה הגדוד." "מטה שמטה", עונה לי קול מתוך השפופרת. — "מה את מקשקשת שם, אהוביקה? זה פי הקדוש מדבר אליך, אליק."

הא, אליק? נזכר החבוב, ואני חשבתי שלפחות נעשה ציר בהנוולולו.

"מי נחנץ לך?" אני שואלת בקול קר, כשגל בתל-אביב.

"מה זאת אומרת, מי נחנץ לי? הרי זה אני, אליק, וקולו נעשה מתוך מדבש — אהובלה, יקירונה, נשמתי פשוט יוצאת, רק שקשה להעביר אותה אליך בטלפון, שמעתי הלו, מי זה מפ ריע שם? לכל הרוחות את שומעת, אהובה, חבובה, שמעתי יש בתל-אביב סרט, כזה, הורג, בואי! — מה זה מי זה שוב מפריע?"

"רגע, אליק, רגע", אני לוחצת על כפתור. אוף, זה מפסק הגדוד, מבקש לקשרו עם ביתו. יש לו טלפון פרטי.

"אהובה", הוא אומר בקולו הצרוד במקצת, "אהובה, תני לי בבקשה את אשתי." מצחיק, דוקא עכשיו כשאליו נזכר לצלצל אלי נחוצה לו אשתו. בכלל אין אני מבינה אותו. אשתו, לוא איתם אותה. היתה פה, במחנה, לפני זמן מה. ארוכה, כמו הטולם של יעקב אבינו, רזה כמו דודתי פאניה, שעליה

אומר אבא, שהיא רזה כמו כלבו של שכנינו, רכסי. טיילה פה, התבוננה סביבה.

"מה!" אמרה בקול צוחני דק כשל תינוק בכיורומו, "גם נשים יש כאן אצלך? הא, הא, חלודיה?" ענתה פניה, כנראה חייכה ואיימה עליו באצבע דקה וגרומה. כן, ובכן, אינני מבינה איזה נשים ראתה כאן, אשתו של המפקד. היא בסך הכל ראתה אותי, ועוד אני כלל לא אשה, לכל היותר נערה, אבא אומר, שזה כבר כשש שבע שנים שאני נראית כנערה בת ששנים, כן, אז מה, אז אני לא מבינה, למה הוא, המפקד שלנו, צריך אותה, את אשתו זאת, ודוקא כשאליו צלצל אלי, ודוקא כשיש לי חשק ללכת הערב לקולנוע.

"צלצל כעבור רבע שעה", בקשתי מהר מאליק, ונתתי למפקד את היפהפיה שלו.

37/15
ספר פזמון
הלו, אהובה

לאליק אין מכונית. גרשון לא קפץ מן השמים ואמנון פוצץ דגים — אך אשתו של המג"ד אינה מתיאשת...

בפעם הראשונה, ואני בטח אחשוב עליך, מפני שאת גברת לבי, אבל יכול להיות שאני אפול על איזה סלע, ושלום על גרשון, אבל בשביל המולדת! אני קרבו העם החוזר אחרי כמה אלפי שנים לאדמתו. עיניו החומות הביעו צער נורא, והבלורית שלו נעה בריה עצובה נורא.

או אני לקקתי את הגלידה, ובכיתי מאד, ואמרתי, "אין דברי, גרשון, אהה לכל היותר רק תפצע קצת, ואני אבוא לבית החולים, אלבש שביס לבן כמו אחות, אשב לצדך, אחזיק בידך, ויהיו לך פרחים על השולחן ליד המטה, וזה יהיה יופי. קראתי דבר כזה בספר אחד מאמריקה וזה היה כביר."

לקח גרשון את ידי ואמר, — "נחמתיני, אהובה, עכשיו אקפוץ בלי פחד, ודמותך לי קמיע", וכשנפרדנו אכר גרשון, — "שלום לך, יפתי, חלום חיי", והחזיק כחצי שעה את ידי, עד שהיא נרדמה לגמרי, והוסיף, — "ואולי נתראה פעם בעולם טוב יותר, שם למעלה".

"הלו, הלו, מה אתה אומר, גר- שון? אתה קופץ רק בשבוע הבא? מה, מה? הלו! לא להפריע! הלו, מה? אתה כן קפצת? החוקת כל כך חזק בסמל שדחף אותך לקפוץ, שהוא קפץ יחד אתך ונפלתם על ערמת שחת בקבוץ אחד? מה? ועכשיו אתה צריך לקפוץ עוד פעם?" אח, ידעתי שגרשון הוא גבור! "הלו, הלו, אתה רוצה מרוב שמחה ללכת הערב לקולנוע? אה זה יופי! אבל, הלו, הלו."

אני חשבתי שתבלע אותי האדמה, למה שספרתי לכל בני הבית, לאבא לאמא, ולכל אחי ואחיותי, ואפילו לשכני, נים, שיבואו לקחת אותי במכונית פרטית, וכולם הביטו בחלונות, אז אני אמרתי לאבא שכנראה התקלקלה המכונית של אליק, ואבא אמר, שזה כמו עם החוכמות של שמואליקל, בנה של אחתי, שאינו רוצה להשמיעו כשיש אורחים.

ובכן ירדתי אל אליק, ואמרתי: "אתה, שמע! איפה המכונית שלך?" אז הוא אמר: "איזה מכונית?" אז אני אמרתי: "מה זאת אומרת איזה מכונית? הפיאט שלך, שאיתה מתגאה בו תמיד", אז הוא אמר: "איזה מכונית! הפיאט זה מין כלי כזה מצוי, שהקלע שלו חוזר שריון כמו בתוך חמאה."

חשבתי שאני פשוט מתפוצצת, רמאי כזה! אבא שלי באמת אומר שכל הרגזים אינם יש להם שפמים. בקצור, אמרתי לאליק: "כלום משועתת אני להסתובב בזה לרמתיגן באוטובוס? אין לי מה לעשות?" אז הוא אמר: "זה את רצית לנסוע לשם, ואני גינצלמן. בבקשה", אמרתי לו: אתה אליק שברתי את לבי, במקום מכונית פיאט, יש לך תותח כזה שעובר חמאה, וזה שוב שקר, למה שאיפה יש היום חמאה?"

שבועיים היינו ברוגז, אבל בכל זאת אליק מבין בקולנוע, אז אני בכל זאת יוצאת אתו — רגע.

"הלו, הלו, כן, כן, כאן מטה הגדוד, את מי? מה? זה אתה? רגע, סליחה", תיקנתי מהר את תסרוקתי.

"הלו, כן, זאת אני, אהובה מדברת, שלום, גרשון." — "שלום, גברת אהו" בה", אומר גרשון, גרשון הוא צנחן, כן, צנחן אמיתי, כבר כמה שבועות הוא נמצא בקורס לצנחנים, ויש לו נשמה, ממש משורר אמיתי. — "אה!" הוא נוהג לאמר, "אהובה, מעיניך נבט צער כל הדורות, כמעט כמו בעיני המדונה הסיקסטינית". אני מבינה קצת אנגלית, סיקסטינית, זאת אומרת המדרגה השש-עשרה, כנראה אשה חשובה מאד. אז אני אהבת לצאת עם גרשון אבל הוא שובר לי תמיד את הלב. פעם היינו בקולנוע ושם היה סרט מסטי סימ, ואחד מסכן נפל ונהרג. אז כשי יצאנו לאלנבי ואכלנו גלידה, והבטנו בחלונות הראווה, אמר לי פתאום גר- שון: "אהובה, יכול להיות שזאת ה- פעם האחרונה שאנו עושים פרומנאד